

[Indenrigsministeren]

nes opfattelse, at »Finsenlaboratoriets forskning i høj grad er cancerrelevant«.

Om de i bemærkningerne til forslaget nævnte forskningsområder vil jeg kun sige, at de altså efter sagkyndig vurdering på Finseninstitutet under alle omstændigheder var foreslået nedprioriteret. Vi må huske på, at forskningen er i rivende udvikling. Vi må derfor være indstillet på, at der også fremover skal ske en stadig omprioritering, for at vi kan følge med tiden. Det er til patienternes bedste.

Lad mig i den forbindelse understrege, at det er vigtigt, at vi anvender de givne ressourcer bedst muligt, og det gøres bedst ved ikke at satse på et for bredt spektrum af forskningsaktiviteter på bekostning af de områder, hvor vi kan få størst gavn.

Karakteristisk for de medarbejdere, beslutningsforslaget vedrører, er, at de ikke har været beskæftiget med forskningsområder, som er prioriteret i det arbejde, der igennem nogle år har pågået, med at dreje Finsenlaboratoriet over mod dets egentlige formål, nemlig cancerrelateret forskning.

Jeg må frygte, hvis SFs forslag skulle blive vedtaget, at folketinget vil blive stillet over for lignende forslag, hver gang der foretages justeringer og prioriteringer af de sagkyndige selv og af rigshospitalet. Folketinget vil så – sat lidt på spidsen – ende som ansættelsesmyndighed for enkeltpersoner på statens institutioner og skal tage stilling til, hvad de pågældende skal beskæftige sig med i ugens løb. Sådan som jeg har opfattet SFs mindretalsudtalelse i den betænkning, vi afgav 29. maj 1985 vedrørende folketingsbeslutningsforslaget om at friholde rigshospitalet for besparelser, kan det da ikke være SFs alvor.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at det drejer sig om genplacering af de nu afskedigede akademiske medarbejdere, men tilsyneladende ikke på Finsenlaboratoriet. Så spørger jeg: hvilken løsning foreslår SF så på det problem?

Det foreslås, at man i forbindelse med samordning af cancerforskningen i hovedstadsområdet bevarer Finsenlaboratoriets hidtidige forskning i en eller anden regie, eventuelt i samarbejde med andre igangværende projekter. Hvis SF hermed giver støtte til samordning af cancerforskningen i hovedstadsområdet, kan jeg hilse det med tilfredshed.

I forbindelse med samordningen skal der oprettes et cancerforskningscenter. Undervisningsministeriet har bedt de implicerede parter, herunder rigshospitalet og Kræftens Bekæmpelse, om at komme med en ønskeseddel vedrørende lokalestørrelse. Parterne vil herefter mødes for at få brikkerne til at falde på plads så hurtigt som muligt.

Finsenlaboratoriet har en helt naturlig rolle i denne samordning uanset tilhørsforholdet til rigshospitalet, og jeg er principielt tilhænger af samordningen, da den vil betyde en styrkelse af kræftforskningen.

Til slut skal jeg nævne, at jeg er orienteret om, at seks af de afskedigede medarbejdere på Finseninstitutet har fået anden beskæftigelse. De resterende to medarbejdere har modtaget henvendelser om ansættelse fra forskellige statsinstitutioner. Det kan altså blive ganske svært at opfylde beslutningsforslaget efter dets ordlyd, og der er derfor også af den grund al mulig grund til at indstille til folketinget, at forslaget om videreførelse af Finsenlaboratoriets hidtidige forskningsaktiviteter ved genplacering af de afskedigede medarbejdere forkastes.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Ministerens helt centrale argument var tilsyneladende, at cancerforskningen nu skulle ud på de enkelte afdelinger, og at det var helt i overensstemmelse med rigshospitalets egen prioritering.

Så vil jeg godt spørge, hvordan det kan være, at rigshospitalet i et brev af 25. september 1985 til – såmænd – indenrigsministeriet skriver:

»Antallet af medarbejdere på laboratoriet forventes på lidt længere sigt at blive 15 forskere, 17–18 laboranter, 2–3 sekretærer og 4 andre medarbejdere.«

Det betyder vel, at man fra rigshospitalets side, som man udtrykker det, på lidt længere sigt ønsker at få ført de medarbejdere – eller i hvert fald det antal medarbejdere – tilbage, man havde, før afskedigelserne blev påbegyndt. Hvordan kan det stemme med ministerens påstand om, at det er vigtigt, at forskningen kommer ud på de enkelte afdelinger? Er det egentlig ikke noget andet, ministeren tilstræber?